

Frakki kuumottaa ja saa hien juoksemaan selkärankaa. Naisen meikkivoide tuoksuu, ja liian monta kertaa käytetty tanssiasu. Parketin kosketus hyväilee jalkapohjia, ohuet nahkaiset kengänpohjat vain vahvistavat kontaktia. Ilmasta maistaa häivähdyksen hattaraa. Kolmetoista paria nousee ja laskee samoilla aalloilla yhteisessä tahdissa. Ylös ja alas, keinuen elämän tahdissa. Tanssisali kaikuu musiikkia ja katselijoiden iloista rupattelua. Suurin osa istujista vain juttelee keskenään tietämättä, mitä kaikkea lattialla tapahtuu. He luulevat nähneensä kaiken jo satoja kertoja, mutta eivät tiedä todellisuudesta yhtään mitään. Kaiuttimista tulviva laulu ohjaa hentoa naista, joka kiertyy miehen ympäri. Mies vetää henkeä; syvään, nenän kautta. Naisen ihon maitoisuus ja hento hiki sekoittuvat puhtaaksi suolaiseksi nautinnoksi. Tuoksupilveksi, joka seuraa liikettä pehmeästi, miehen mieltä myötäillen. Pari antaa musiikin kasvavan pauhun nostaa heidät, viivyttelö hetken ylhäällä ja vapauttaa itsensä painovoimalle. Liike luo lisää vauhtia, maan kova pinta vetää heitä syöksyyn. Kun pari piti toisiaan kädestä lastenosaston ulkopuolella, he syöksyivät vielä jyrkemmin. Mies itki kykenemättömyyden kyyneleitä, nainen ei pystynyt, ei enää tällä kerralla. Tanssijoiden päät nousevat ja asettuvat katosta katsottuna käsien muodostaman ellipsin kaarelle. Ne hakevat vauhtia polttavien valonheittimien tähdistöstä ja syöksyvät sitten alas uudestaan. Nopeammin nyt, elämän suunta muuttuu. On miehen vuoro edetä, kääntää nainen selin ja työntää häntä edellään. Hän ei tee sitä voimalla vaan ottamalla naisen käsiensä suojaan. Pari sulautuu yhdeksi. Pureutuu lattiaan, ponnistaa ja syöksyy ylös. Heillä on tilaa esitellä taitojaan. Kilpailijat tanssivat toisessa ulottuvuudessa, poissa tästä pisteestä. Heille on olemassa vain pehmeä, hieman surumielinen musiikki sekä tanssisalina toimivan urheiluhallin kostea ilma. Viisi tuomaria arvioi kilpailijoita. He ovat paavi, yhtä erehtymätön ja lopullinen. Tuomarit ja lääkärit päättävät tässä maailmassa, kenen taival katkeaa. Lääkäri koitti selittää, mutta he olivat liian väsyneitä ymmärtämään. Laryngiittiä. Ödeema. Medikaalislängia. Väsynyt aviopari ei ymmärtänyt. Happisaturaatio? Kolmekymmentä? Viisi minuuttia? Se on lyhyt aika historiassa, mutta joskus se on elämän mitta. Pari voi tukeutua vain toisiinsa, pitää kättä kädessä. Muita ei ole, sairaalan henkilökunta on haamuja. He näkyvät ja liikkuvat, häilähtelevät epämääräisinä hahmoina. Kukaan sairaalasta tai tanssilattialla ei ole heidän kanssaan samassa maailmassa. Tanssi saavuttaa pohjapisteensä. Reidet värisevät liikettä vastustaessaan, nilkka joustaa pitkän miehen painon alla. Hikinen sukka nipistää pohjekarvoja, mutta ylävartalo säilyttää ryhtinsä ja kasvot onnellisen hymyn. Silmät eivät hymyile, mutta sen nähdäkseen pitäisi olla lähempänä kuin tuomarit. Täältä on suunta vain ylöspäin. Liikkeen jatkuvuus tulee avuksi. Se kantaa heitä ja armahtaa jalkoja. Nousu kaikkien muiden yläpuolelle on loiva ja pitkä. Vartalot kohtaavat toisensa polvesta rintaan - tulee se lyhyt pysähdyksen hetki, joka johtaa uuteen elämään. He ovat luoneet elämää ennenkin, ihastelleet sen punakkaa pyöreyyttä. Ryppyisiä varpaita ja sinnikkyyttä. Halua pitää kiinni, taistella viimeiseen henkäykseen saakka. Seuraavasta haaveillen, mutta pienen kehon ollessa liian heikko ottamaan sitä itse. Tanssivien parien joukko näyttää pehmeältä sifonkien pyöriessä ja strassien heijastaessa hempeää valoa. Kaikki upeus on kuitenkin vain ulkokuorta. Joskus lattia on armoton, useimmiten täysin piittaamaton. Kilpalattia on kuin maailmankaikkeus, jota ei kiinnosta yhtään, millaisia kohtaloita pienet ihmiset kokevat. Vahinko voi sattua koska tahansa. Kun tanssii, pitäisi aina varautua. Kaikkea ei kuitenkaan kuule tai näe, vaaran tuntee vasta kun se jo osuu kohdalle. Vaikka olisi miten valmistautunut. Askeleet liitävät, tuskin koskettavat lattiaa. Pyörähdys parketin keskellä, pysähdys ja leveä linja tuomareiden edessä. Linja tehdään paikallaan ja pari laajenee ääriasentoonsa. Tällä kerralla he ovat miehen selkä tulosuuntaan, haavoittuvana muiden parien edessä. Mies tuntee töytäyksen ensin selässään, sitten oikeaan nilkkaan pureutuu käärme. Vieras hiusvaha haisee, kun näkökenttä sumenee

punaiseksi usvaksi. Luun tömähdys luuhun säkenöi ilmassa, kunnes naisen terävä hengähdys peittää muut äänet. Musiikkikin häivähtää, sen rytmi tuntuu katoavan. Tanssiparilla ei ole enää joustovaraa nivelissä. Iskulle ei mahda jälkikäteen mitään. Vartalot reagoivat vaistomaisesti, varautuvat romahdukseen. Mies tuntee naisen otteen kevenevän ja valmistautuvan ottamaan kaatumisen vastaan käsillä. Kaksi edellistäkin kertaa olivat tuntuneet tukehduttavilta. Ambulanssin odottaminen. Kolmivuotias lapsi, jonka silmät eivät ymmärrä. Käsi hamuaa isän kättä, miksi isi ei vie tuskaa pois? Luminen metsä syö krohahdukset, hengittämisen pakkasilmassa pitäisi rauhoittaa turvotusta. Kortisonipillerit. Äiti iskee Epipenillä, mutta pieni reisi on niin ohut. Kaikki kestää liian kauan. Mies tietää, että hänen olisi pitänyt olla enemmän kotona. Nainen tietää, että merkit olisi pitänyt osata tulkita. Olisi pitänyt, olisi pitänyt. Molemmat tuntevat itsensä syylliseksi, kumpikaan ei sano mitään. Impotentti tuska purkautuu aamuyöhön höyryävänä hengityksenä. Pienen pojan huulet sinistyvät, eikä puiden takana näy vielääkään sinisen valon välkettä. Mies tuntee, miten nainen hakee uudestaan tasapainoa varpailla. Kenkien sisällä oli sittenkin vielä liikevaraa, viimeinen pelastus. Miehen kiiltonahkakengät kipuristuvat, hamuavat tukipistettä. He hakevat apua toisistaan, tästä tilanteesta selviämiseen tarvitaan yksi kahden ihmisen muodostama kokonaisuus, kaksi yksinäistä ei selviäisi. Sitten vaara on ohi. Molemmat tietävät selvinneensä. Me emme kaadu, pääsemme jatkamaan vielä kerran. Rytmii löytyy ja nousu alkaa polvista, etenee lantion kautta rintakehään; viimeiseksi päät piiskahtavat suoriksi. Valssin keinunta imaisee parin alemmas, mutta tällä kertaa se sylkää heidät myös nopeasti ylös. Seuraavassa linjassa nainen on suojassa. Mies on aallonmurtaja, joka varautuu ottamaan vastaan tanssijoiden virran. Jorvin sairaalassa hän tuo mustaa kahvia vaimolleen. Nainen ei tiedä edes, mitä juo. Ei ole makuja, ei tunteita. Suu palaa, mutta hän ei huomaa sitäkään. Sinä yönä roolit ovat näin. Mies kyselee hoitajilta ja silittää pojan pientä päätä. Lapsi nukkuu. Vai onko hän tajuton? Nainen pitää lasta sylissään, ei näe mitään. Hän keinuttaa itseään transsissa. Elämä on pelkkää väsynyttä epätoivoa, josta ei ole yhtään pakotietä. Mies suojaa vaimoaan. Hän ei voi tehdä mitään muuta. Lopullista iskua ei tällä kertaa tule. Pieni perhe pääsee kotiin seuraavan päivänä, vaikka lääkärit eivät tälläkään kerralla tienneet, mistä oli kyse. He palaavat taas odottamaan omaan helvettiin. Rasitus näkyy kaikessa: hartiat käpristyvät, työpäivät venyvät. Koti on joka päivä entistä hiljaisempi. Taas kahdesta tanssijasta muodostuu pyörre kuin kevään ensimmäinen lämmin viri. He liikkuvat yhdessä, mies nostaa naisen rinnalleen ja molemmat kääntyvät. He etenevät selittäin nurkkaa kohti. Pyöriminen päättyy pehmeään joustoon ja voimakkaaseen ponnistukseen eteenpäin. Uusi toivo synnyttää riemuisaa liikettä. Viisivuotiaan kurkunpää on jo niin suuri, ettei se turpoa umpeen, lääkäri sanoo. Riemua ja juhlaa. Nainen siivoaa hämähäkin seitit kodin ikkunoista. He pääsevät lomamatkalle, koko pieni perhe yhdessä. Pariskunta lähenee toisiaan, nainen painuu miehensä vasemmalle kyljelle. Tanssissa tulee nopea vaihe. Se tikkaa paria nopeaan liikkeeseen; sivulle, taakse, sivulle. Jalat leijuvat toistensa lomassa. Välillä ne ovat yhdessä, sitten hajallaan. Virvatulet tanssivat avioparin liikkeessä. Valssi tyyntyy täydellisen rauhan hetkeksi, kun musiikki kantaa sen jännitettä hetken yksinään. Surumielinen soitanto ei kuitenkaan tyydytä katsojia ja tuomareita pitkään. Tanssijat kääntyvät uuteen suuntaan, etsivät uuden vauhdin. Aviopari ei suostu elämään heikosti, vaikka onkin sidottuna kidutuskammiossa. Yksi ei parane vaikka kaksi kuolisi. Kuusivuotias on jo iso poika, mutta sairaalasängyssä hän näyttää pieneltä, melkein kuin vastasyntyneeltä. Osaa lukea, uida ja leipoa. Mistään muusta ei ole kuitenkaan hyötyä, jos ei osaa hengittää, tai pysty. Infektiolääkärit sanovat, että se on allergiaa. Allergialääkärit puhuvat infektiosta. Hoitajat juttelevat hiljaa keskenään. Kukaan koko sairaalassa ei katso heitä silmiin. Tanssipari on löytänyt uuden nousun, nyt reitti on selvä. He

onnistuivat väistämään eteen pysähtyneet. Horisontti on tyhjä ja mitkään ulkopuoliset voimat eivät aiheuta hankaluuksia. Kaikki on tällä kerralla kiinni vain heistä itsestään. Nivelten vahvuudesta, lihasten joustavuudesta. Tuomarien silmät kohdistuvat heihin. Katsomo hiljenee. Kaikki tietävät, että edessä on high light. Hetki, jona kultainen talja kääritään pariskunnan ympärille. Liikkeeksi hioutuvan musiikin heilahdus nostaa heidät vastustamattomasti korkeimmalle huipulle. Valo siroaa parin ympärillä, eikä ketään muuta näy juuri sillä hetkellä. He leijuvat ilmassa, varpaatkaan eivät tunnu koskettavan lattiaa. Täällä on onnellista, he saavat olla yhdessä. Kahdestaan. Sen pitää nyt riittää. Suolainen vesi ei ehtinyt kuivua poskille. Lisää valui vuodesta toiseen. Hetki jatkuu, mutta asento muuttuu. Mies ohjaa naisen suoraksi eteensä. Kevyesti. Nainen liittää päkiällä. Kauneus syntyy äärimmäisen vaaran hetkellä, silloin kun tanssissa ollaan kaukana teknisen osaamisen ulkopuolella. Pelkoa ei enää näy, vain tuhat vuotta elettyä elämää. Tanssijat avaavat itsensä kaikille läsnäolijoille. Kolmas kerta paikallaan linjassa. Jos kaksi edellistä olivat riskejä, nyt he ovat asettuneet tietoisesti poikittain tanssiväylälle. Tästä heidät nähdään parhaiten, siksi kaikki tanssivat samasta kohdasta. Vahva elämä altistaa kivulle, mieluummin vuosi leijonana. Iskuja tulee kaikista suunnista. Jokainen tuntuu pahalta, aina edellistä pahemmalta. Turtumuskaan ei auta. Kun viimeinen tulee, he eivät vielä tiedä saavuttaneensa kivun huippua. Eivät he ymmärrä lääkärien slangia. Happisaturaatio. Intubaatio. Ajan he ymmärtävät, ja sen vaikutuksen aivosoluille, mutta miten pitkään siinä kului? Joskus ambulansseilla on kiireisempi öitä ja Suomi on harvaan asuttu maa. Pelastushelikopterit eivät pääse laskeutumaan metsän keskelle. Valssin kaiho hiljenee, katsojat alkavat rutiininomaisen taputtamisen. Tanssiparin yhteys aukeaa, he syleilevät vuorostaan yleisöä. Antoivat kaikkensa, eivätkä antaneet periksi vaikeuksien edessä, vaan jaksoivat loppuun asti. Nyt he ottavat vastaan kiitokset. He ovat yhdessä. Ikuisesti onnellisina. Toisistaan ja elämästä. Valmiina seuraavaan tanssiin. Tuomiota jaetaan, mutta he eivät voi enää vaikuttaa siihen. Tuomarit päättävät itsenäisesti. Edes lääkärit eivät voi muuttaa tuomioita. Tanssiaiset jatkuvat ikuisesti. Niitä eivät kiinnosta yksittäiset tanssijat, heidän ongelmansa tai ilonsa. Valssi keinuu sittenkin, kun tanssipari ei enää liiku. Uudet tanssijat täyttävät tanssisalit. Kaikki jatkuu ikuisesti. Hitaasti ylös, hitaasti alas. Eturivissä videoiva pitkänhuiskea opiskelijapoika taputtaa väsyneesti.